בס"ד

שטר בירורין

עם כל "זכותי" הבעלי דין - המגיע להם ע"פ הלכה לכו"ע - בלי שום חולק כלל

הבהרה: (א), כל בעל דין ואף "תובע" [בין ב"ממונא" ובין ב"אישות"] יש לו הזכות; לעמוד על נוסח שט"ב זה דוקא המעניק לו את כל "זכותיו" המגיעים לו ע"פ כל הפוסקים בלי שום חולק כלל. (ב), וכש"כ "נתבע" שבכחו להסתמך אף על מיעוט פוסקים, עי' מהר"ם מר"ב (פראג, תתקי"ס), מהרי"ט (ח"ב, אה"ע כ"ז), מהריט"ץ (רי"ח), מהר"ם זכות (י"נ, וי"ד), תורת חיים (צ"ג, וצ"ד), בני משה (נ"א), פרמט"א (ח"ב, פ"ג), רמ"א (שו"ת, ק"ד), ח"צ (קס"ט), ביאור הגר"א (י"ד, י"ח), שיבת ציון (צ"ח), מהר"י הכהן (ח"מ, י"ט), בית יצחק (חו"מ ד, אות א וב), שערי דיעה (ח"ב, ק"פ), רמ"ץ (חו"מ ה), אבני חפץ (ק"א), ברכת חיים (נ"ב, אות י"ג. ונ"ד, אות ו וח), תשוה"נ (ח"ג, תל"ו), א"כ כש"כ שיש לו כח לעמוד על "זכותיו" המגיעים לו אליבא דכו"ע וכנ"ל. (ג), וממילא ברור; שנתבע המוכן לחתום על נוסח זה, וממאן מלחתום על נוסח שמושיטים לו המקפחו אפילו רק מ"תנאי" א' שבכאן, יש לו דין "ציית דין" גמור. וכיון דליכא שום אמתלא לבי"ד, שימאנו מלדיין ע"פ נוסח זה, וכדלקמן (מקורות, אות א' וט), א"כ פשוט דאם לא ימצא בי"ד המסכימים לדונו ע"פ נוסח זה, אז הוי כליכא בי"ד כלל. (ד), ובפרט לפי המצב כהיום בבתי דין; שכל גדולי דורנו צועקים על מצב העגום שהוא נורא ואיום, וכמש"כ באר משה (ח"ד, קמ"ח. וח"ה בהקדמה. ושם ק"ט), אבן ישראל (ח"ח, צ), שבה"ל (ח"ז, רי"ג. וח"ח, ש, וש"כ. וח"ט, רפ"ה). מה שעיקר הגורם לזה הוא מה שכל "קעיס" הוא "ריוח" נקי להדיינים, מה שזהו בניגוד הגמור לגדרי "שכר בטלה"; דאסור לדיין ליקח שכר כפי מה "שהיה יכול להרוויח אילו היה לו מלאכה", דאינו מותר ליקח רק "פיצוי הפסידו ממש מה שמתבטל ממלאכה שיש לו", ואף המבטל עצמו מלעסוק בשום מלאכה כדי שיהא פנוי לדון, אינו מותר ליקח שכר רק מ"מס הקהל" מה שכל בני העיר משלמים (ולא רק הבע"ד שיש להם ד"ת), וגם צריך שיקבלו אותה כשכר קצוב ("שבועי" או "חודשי", ולא לפי השעות שיושבים ודנים), דאם חסר אחד משני תנאים אלו אז אינו "שכר בטלה" רק "שכר דין", מה דקימ"ל שהנוטלו כל דיניו בטלים וכמבואר בטושו"ע (חו"מ ט, ג, וה) ע"ש. וגם ע"י ה"טוענים" המשמשים להם כ"סרסורים", [וכדלקמן (מקורות, אותיות א' ו)]. בודאי פשוט, דלא רק שאינו מחוייב להפקיד א"ע לתלות עצמו ורכושו על דעת אנשים הרוצים להכריחו להתדיין ע"פ נוסח שט"ב מה שבדו מלבם כפי היוצא לטובת "נגיעת עצמם" ופרנסתם. אלא דלפי פסק הגה"צ בעל משנה הלכות (קובץ שערי הלכה, כ"ד): אף "אסור" לחתום על שט"ב שלהם. (ה), וממילא פשוט, שכל בי"ד המוציאים "עיקול" על נתבע - ובפרט כשדנים אותו כ"סרבן" - רק בשביל שהוא עומד על "זכיותיו" המגיעים לו להלכה לכו"ע, הם "מגלי פנים בתורה שלא כהלכה", ועוברים על העוונות החמורים ד"הלבנת פני חבירו ברבים" ו"הוצאת שם רע", שמבואר בחז"ל (אבות ג, י"א. סוטה י', ב. סנהדרין צ"ט, א. ב"מ נ"ח, ב. ערכין ט"ז, א), ורמב"ם (דיעות ו, ח. חובל ומזיק ג, ז), ושו"ע (או"ח תר"ו, א. וחו"מ ת"כ, ל"ח ול"ט): שאין להם חלק לעוה"ב - ויורדין לגיהנם ואינם עולין - ואין להם כפרה עולמית, רח"ל. ומלבד זה, יש עליהם גם שני חיובי "נידוי" כמבואר בטושו"ע (חו"מ א, ו. ויו"ד של"ד, מ"ג). (ו), [וכ"ז הוא מלבד, דהסכמת כל הפוסקים; דאף כשהנתבע מתעקש על תנאים שאינם מגיעים לו ע"פ דין, ג"כ ל"ה "סרבן" כל עוד שהוא מוכן לדון אצל בי"ד הכשר לדון באותו דבר, עי' רא"ש (כלל ע"ג, א), תומת ישרים (קצ"א), רשד"ם (חו"מ, ז), מהרד"ק (א, וקנ"ד), מבי"ט (ח"א, רפ"ז), ד"מ (כ"ז, ב), כנה"ג (טוחו"מ כ"ז, כ"ז), או"ת (שם, אורים י"ג), נתה"מ (שם, חי' י"ג), זכרון יוסף (חו"מ, ב), אלף כסף (י"א), נאות דשא (נ"א), מהרש"ם (ח"ד, כ"ד. וח"ז, קצ"ז), אהל יהושע (ח"ב, פ"ג), מנחת יחיאל (ח"ג, ל"ט), בית דוד (ב), תשוה"נ (ח"ג, תל"ו), צ"א (חט"ז, נ"ז). וא"כ כש"כ וק"ו כשהוא עומד על "זכיותיו" שאליבא דכו"ע וכבנ"ד, ודאי שהוא "עיוות הדין" גדול לדונו כ"סרבן"]. (ז), וכש"כ המתירין להתובע לילך ל"ערכאות" בשביל שהנתבע עומד על "זכיותיו" המגיעים לו אליבא דכו"ע וכנ"ל, בודאי שהם "מכשילים באיסורים" ועוברים בלפנ"ע, ויש עליהם שני חיובי "נידוי" נוספים (על הנ"ל אות ה) וכדאיתא ברמ"א (חו"מ כ"ז, א) ובטושו"ע (יו"ד של"ד, מ"ג), מה שזה פוסלם מלהורות בשום דבר וכדפסק הגה"ק בעל שם שלמה (אגרות שפירין, כ"ג). (ח), ופשוט, שכל תובע ההולך ל"ערכאות" ע"פ הוראתם המסולף, בעוד שאינם מוכיחים בכתב שום "מקור" בהיתר הדבר, הוא "מרים יד בתורת מרע"ה" ו"מחלל ש"ש", ויש לו דין "רשע" גמור ה"פסול לעדות ולשבועה" וכדכתב הכנה"ג (טוחו"מ ל"ד, י"א), וגם אינו יוצא יד"ח "קר"ש" וכדכ' באגרא דכלה (שופטים). (ט), ופשוט דבמקרה שהתובע עומד במרדו וממאן מלצאת מ"ערכאות" חייבים לבזותו ברבים כדפסק הרמב"ם (דיעות ו, ח).

מודים אנחנו בעלי דין החתומים מטה שקבלנו עלינו את הדיינים: הרה"ג ____________________ שליט"א,
והרה"ג ____________________ שליט"א, והרה"ג ____________________ שליט"א,
לדון ולהורות לנו בדבר הסכסוך שיש בינינו - [בענין: ______________________________], ע"פ התנאים דלהלן:

[א], שכל ניהול הד"ת והפסק דין - יהיה ע"פ "דין גמור", [דהיינו בלי שום וויתור כלל מן הזכיות שע"פ ד"ת גמור[א]], הכולל זכות "קים לי" - ע"פ המבואר בכללי הפוסקים[ב]], ועם חתימת כל הדיינים. **[ב]**, שהפס"ד יינתן לנו עם "מהיכן דנתוני" בכתב, [דהיינו, עם פירוט כל ה"טענות ומענות", ועם ה"מקורות" וה"נימוקים" בהלכה מה שהפס"ד מבוסס עליהם[ג]]. **[ג]**, ועם "זכות ערעור", [דהיינו, שאם יובא לפניהם "ערעור" בכתב על הפס"ד בתוך שלשים יום משהגיע הפס"ד לידינו, בהוכחת "טעות בד"מ" שע"פ היסודות המבוארים בכללי הפוסקים, אז לא נהיה חייבים לציית להפס"ד[ד], וגם לא יהיה לה שום תוקף וכח בדינא דמלכותא כלל, זולת אם הדיינים יתקנו הפס"ד כפי דברי המערער, או שיוכיחו בכתב הפרכת דבריו ע"פ המבואר בכללי הפוסקים[ה]] - בתוך ל' יום משהגיע הערעור לידם. **[ד]**, ואנו מקבלים עלינו שלא להביא לבי"ד "טוען מקצועי" [מי שקבע עצמו להתפרנס מזה] לסייע לצדינו כלל - ואף לא בהסכמת הצדדים[ו], וגם לא "טוען מקריי" - זולת בהסכמת צד השני[ז]. **[ה]**, תוקף שט"ב זה הוא רק בתנאי שהפס"ד הסופי יינתן לנו בתוך משך שנה מהיום[ח]. **ואז אם יתקיימו** כל תנאים הנ"ל, מחוייבים אנחנו לציית לפסק דינם. **ואם יארע**, שעל אף שחתרו הדיינים אחר האמת [בין בדרישה וחקירה על "מציאות" של העובדא היכי דהוי, ובין בבירור ה"הלכה"] ביישרות כפי יכולתם מבלי לנטות הקו לשום צד, ועכ"ז טעו בלא יודעין ובשגגה, ולא נתעוררו ע"ז בתוך שלשים יום מעת שהגיע הפס"ד לידינו, וגם לא הרגישו בכך מעצמם כלל, אז אנו מוחלין להם על שגגתם בין בדיני אדם ובין מדי"ש[ט]. **תוקף** שטר זה הוא בביטול כל מודעות ומודעא דמודעא עד סוכה"מ, וגם בתוקף המועיל ע"פ דד"מ, [כי וויתרנו על זכיותינו שע"פ חוקי "ארביטרעישן"]. **וכ"ז** נעשה בקנין גמור אגב סודר במנא דכשר למקניא ביה דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרא והכל שריר וקים

וחתמנו על זה[י] יום ____ פרשת ________, יום ____ לחודש ______ שנת תש__"__ לפ"ק. פה _______ ניו יארק יצ"ו.

תובע\ת\ים ________________ אדרעס ________________ טעל. ____________ סעל. ____________

תובע\נתבע ________________ אדרעס ________________ טעל. ____________ סעל. ____________

נתבע\ת\ים ________________ אדרעס ________________ טעל. ____________ סעל. ____________

מקורות: (א), עי' טושו"ע (חו"מ י"ב, ב) שא"א לכוף על הפשרה, וליכא שום חולק ע"ז. ומש"כ (שם, כ) שהדיינים יתרחקו מלקבל עליהם לדון ד"ת, זהו רק כלפי הדיין מצידו - שאינו חייב לקבל עליו לדון דין גמור - מחשש טעות, אבל ודאי שהבע"ד אכתי לא אבד את זכותו לזה וכמפורש (כס"ב) וכנ"ל. וכש"כ דלאחר הענקת ה"מחילה" דלקמן - בודאי דשוב לא נשאר שום אמתלא אף להדיין - שימאן מלקבל עליו וכנ"ל (הבהרה, ג) ולקמן (הערה ט). ואדרבה, לדעתם של האר"ז (סנה' פ"א), והיד רמ"ה (שם ו, ב), והב"ח (טור, שם), והטו"ז (שם) בשם המהר"ל מפראג, והתומים (אורים שם, ר), ותפארת יעקב שם, ג), ומשכנ"י (קרלין, חו"מ ט), ומנח"פ (שם): אין ראוי להדיינים אף רק "להשתדל" אצל הבע"ד או "לייעצם" שיבכרו את "פשרה" יותר מן הדין. אבל בזה מיהא כו"ע מודים; שא"א "להכריחם" על קבלת "פשרה" בשו"א, עי' אהלי יעקב (מהריק"ש, י"ח), מבי"ט (ח"א, רפ"ז, ורע"ט), אבן השהם (נעץ, נ"ט), ש"ך (חו"מ ג, י), בכור"ש (סוף סוטה, ליו"ד סי' של"ד), נאו"ד (נ"א), ד"ח (חו"מ ח"ב, נ"ה), טוטו"ד (קמא, רי"ט), בית ישראל (חו"מ, ג), עצי הלבנון (ק"ל), ויען דוד (חו"מ, ר"ח), איך שצעקו על המכריחים "לפשר" שאין להם כח לזה בשו"א, וליכא אף חולק יחידאה ע"ז. [ועי' בדברי הגה"ק בעל בני"ש בספרו דרך עדותיך (הושע א, ז) איך שמכה על קדקוד ה"פשרנים"; דלא ע"ז כוונו חז"ל באמרם (ב"מ ל, ב): שלא חרבה ירושלים אלא על שהעמידו דבריהם על ד"ת. ופוק חזי, דכל ספרי שו"ת, כלל של מחברי זמנינו כהיום; שהם מלאים רבבות תשובות בד"מ ע"ד "דין גמור"]. ומעתה, אם כך הוא אפילו בדיינים צדיקים וקדושים, ואף כשלוקחים "שכר בטלה" ע"פ גדרי ההלכה - ואין להם שום "ריוח" מן הגעת הדיון אצלם, ואף כשנותנים להבע"ד "פשרה" אמיתית המקושר עכ"פ ל"הלכה" - עד "שליש" הזכות" [וכמבואר בפוסקים, עי' פת"ש (י"ב, ג), שבו"י (ח"ב, קמ"ה. וח"ג, קפ"ה), חת"ם (יו"ד, רל"ט. ואה"ע, ק"ז), דברי מלכיאל (ח"ב, קל"ג), ענו בן פחמא (חו"מ, י), מנח"י (ח"ב, ע"ז, אות ח. וח"ה, קל"ג)], ואף כשנותנים להם "מהיכן דנתוני", דעכ"ז יש להבע"ד הזכות לעמוד על "דין גמור" דוקא וכנ"ל. א"כ כש"כ וק"ו בימינו אלה, שהדיינים לוקחים "שכרם" בניגוד לגדרי ההלכה [וכנ"ל (הבהרה, אות ד)], והם מוקפים מבית ומבחוץ עם "נגיעות" שונות כפי טובת ה"ביזנעס אינטערעסן" שלהם [וכדלקמן (אות ו, טעם ג)], ואינם נותנים "פשרה" אמיתית רק "תיווך" בעלמא - מה שאינה קשור לשום הגבלה כלל, [ע"פ נוסח חדש של שט"ב מה שבדו מלבם], בודאי דבכה"ג ל"ש כלל מש"כ מהר"י בירב (ס), ודרכי נועם (חו"מ, ט), ומכתם לדוד (חו"מ, ח, ול"ה): דעכ"פ ראוי ונכון שהבע"ד יסכימו לאיזה וויתור לפנים משוה"ד ושלא להעמיד עצמם על ד"ת. דפשוט וברור לכל מי שיש לו מח בקדקדו; דכל המסכים להתדיין אצלם על סמך "אימוד דעתם" - ובפרט נתבע ה"מוחזק", הוא בגדר "מפקיר כל רכושו" ממש. (ב), פשוט דכ"ז נכלל ב"דין גמור", עי' מהר"א ששון (מ"ז): שהדיינים מחוייבים לדון ע"פ "קים לי". ויותר מזה כתב בשפ"ת הי"ם (חו"מ ר, כ"ח, וס"ב) בשמו; דכ"ה אף בלי בקשת הבע"ד, דמ"מ חייבים להעניק להם זכות "קים לי", וכ"כ בשושנים לדוד (אה"ע, צ"ד), וכ"מ גם בקיצור תקפו כהן (ק"ח - קי"ג), וכ"כ בחיים ש"ש (ל"ג), ובחושן האפוד (חו"מ כ"ה, כללי ק"ל אות ג). וכן נקטו בפשיטות להלכה ולמעשה; הברכ"י (חו"מ שם, ח), ונתה"מ (שם כללי דיני תפיסה, סכ"ג), ומנח"י (ח"ד, ק"ז, אות ה. וח"ז, ק"ע, אות כ"ד. וח"י, קמ"א). ויותר מזה כתב הראש משביר (חו"מ ל"ה): דאם לא העניקו הדיינים זכות "קים לי" אף שלא טען כן הבע"ד מעצמו, מ"מ הפס"ד בטל. ואף יותר מזה כתבו מהרש"ך (ח"ג, ק"ז), ורשד"ם (חו"מ, רכ"ב), וחו"י (קס"ה): דאפילו אם כבר "הוציאו" מיד המוחזק בכה"ג הדין חוזר. ועכ"פ אין שום ספק בדבר דהכי קימ"ל להלכה; דא"א לקפח הבע"ד בשו"א מזכות החזק הזה המגיע להם, וכ"ז פשוט ולא נצרכה להדגישה רק לרווחא דמלתא בכדי להשתמר מן הטועים. (ג), עי' טושו"ע (חו"מ י"ד, א' וד), ועי' נודב"י (תניינא, חו"מ א), שו"ם (מהדו"ת ח"ב, פ"ד. ומהדו"ד ח"ג, ק"א), מהרש"ם (ח"ד, י"ב), אוריין תליתאי (ק): דכל שהנתבע בא ע"י "הזמנה" הו"ל כדנו ב"כפיה" דלכו"ע חייבין ליתן לו "מהיכן דנתוני" אף כשלא התנה מקודם ע"ז וא"א להכריחו שיוותר ע"ז בשו"א, ועי' בשלה"ק (מס' ר"ה, עמוד הדין), ועי' נודב"י (מה"ת, חו"מ א) שכתב; שלא נחשד אצלו שום דיין שימאן מליתן "מהיכן דנתוני" - זולת אם לב יודע מרת נפשו שעיוות את הדין ומתירא שלא ייתפס בקלקלתו. ואף לדברי הסמ"ע (י"ד, כ"ז) דסגי בכתיבת הטעו"ם, עכ"פ זה מיהא ברור לכו"ע ואף לדידיה, דזהו רק בסתמא כשלא התנה כלום, אבל ודאי שיש בכח כל נתבע ואפילו אם בא בלי "הזמנה" וכש"כ ע"י הזמנה, להתנות; שאינו מקבל עליו לציית להפס"ד בלי "מהיכן דנתוני" שעם ה"נימוקים" דוקא, עי' הגהת אשרי (סנהדרין פ"ג, ס', אות ה), ור"ן (שם ל"א, א), והעיטור (ח"ב, דף א ע"ב). (ד), עי' טושו"ע (חו"מ, כ"ה, ס"א): שטעות בד"מ מבטל את הפס"ד, ועי' רדב"ז (ח"ג, תפ"ז. וח"ד, נ"ד), רשד"ם (חו"מ, רכ"ב), ראש משביר (אה"ע כ"ה), פרת יוסף (חו"מ י"ד), זקן אהרן (הלוי, ג), מר ואהלות (חו"מ, ב), חות יאיר (קס"ה), סמ"ע (כ"ה, ב), נתה"מ (שם, בי' ו): דכהיום שהכל כתוב בספרים נחשב כל טעות שבניגוד לדבריהם כ"טעות בדבר משנה", ובודאי דהכי קימ"ל להלכה. ואין שום הגיון בדבר שבע"ד יסכים לקבל עליו "טעות בדב"מ" זולת אם רוצה להיות ניזוק בנכסיו, וכמש"כ בבעי חיי (חו"מ ח"א, ק"ע, קע"א), וע"ע מעין גנים (עבאדי, ח"ב חו"מ, י"ד). וכל חכם וצורב יש בכוחו להצביע על טעות בד"מ, וכמ"ש המבי"ט (אבק"ר, י"ח), והרשד"ם (חו"מ, ז), והב"ח (ישנות, כ"ב): שכל תכלית נתינת "מהיכן דנתוני" הוא בכדי שיוכל הבע"ד להראותה ל"חכמים" ול"תלמידים" ותיקף שירצה הוא. וכל מי שיש לו מח בקדקדו מבין, שנתינת "מהיכן דנתוני" משמש כחומה בצורה וחזקה להדיינים - שלא יעוותו את הדין אף בשוגג, ושיבדקו הדק היטב את הפס"ד טרם שמוציאים אותה, ביודעם שיצטרכו ליתן דו"ח להבע"ד שאבד הד"ת... [ואם יטעון מישהו; שמן הנמנע לעשות כן משום ד"אין לדבר סוף", הרי הבי"ד שכבר נתנו "דין גמור" ו"מהיכן דנתוני" זה שנים רבות בלי שום פגע ומכשול ב"ה, מכחישם ומחייבם]. (ה), עי' אמרי בינה (חו"מ ה' דיינים, ל"ד): דבנמצא טעות בד"מ אז הפס"ד בטל מאליו אף בלי הודאת וחזרת הדיינים. (ו), דכיון שקבעו עצמם להתפרנס מזה, ונוגע מאד לביסוס פרנסתם שצידם ינצח, הם מוחזקים להיות בגדר "רשעים" המלמדין הבע"ד לטעון "שקר", עי' משנה (אבות פ"א, מ"ח), רש"י (שם), רבינו יונה (שם), רשב"ץ (שם), מדרש שמואל (שם), תיו"ט (שם), ביאור הגר"א (שם), מחזור ויטרי (תקל"א), רא"ש (כלל מ"ג, ח), טושו"ע (ז, י"ב. וט, ח), שעמ"ש (י"ז, ה), ערוה"ש (שם, ט"ז), ד"מ (קכ"ד, א), ש"ך (קכ"ג, ל"ב), וערוה"ש (שם, ט"ז), החפץ חיים (ק"ב, אות ב), משפט וצדקה ביעקב (ח"א, רנ"ב), תו"ת (שמות כ"ב, ח, אות ק"ז), תשוהנ"ג (ח"א, תשנ"ד). וממילא יש כח לכל בע"ד למאן בהם משום ג' טעמים: **ראשית**, משום ה"צרות" וה"עונשים" שהם ממיטים על כלל ישראל רח"ל, וכדאיתא בגמרא (סוטה מ"ז, ב): משרבו לוחשי לחישות בדין (פירש"י, עורכי הדיינין ומתלחשים עם הדיינים לפתוח פתח בזכותו של זה ובחובתו של זה) רבה חרון אף בישראל ונסתלקה השכינה, הי'. **ושנית**, משום ה"איסור" שבדבר להניחם בבי"ד, עי' שו"ע (חו"מ ט, ח) וז"ל: אין לדיין להניח לתלמיד בור שישב לפניו, שלא ישא ויתן עמו, ויטה מדרך האמת עכ"ל, וא"כ כש"כ וק"ו דאסור להניח אנשים לצים המוחזקים כ"שקרנים" מומחים - בעד בצע כסף, שיבואו בבי"ד לטשטש ולבלבל דעת הדיינים בלצנותם ושקרותם, וז"פ. **ושלישית** - וזה העיקר, משום "פסול" גמור מה שמטילים על הדיינים, היות שכל דיון הוא "ריוח" נקי להדיינים, וכיון שנמצאים כהיום הרבה בתי דין במק"א מה שגורם ל"התחרות" ביניהם על כל "קיעס" מי שיזכה בה, וידוע שה"טוענים" הללו משמשים כ"סרסורים" להדיינים - להביא להם ה"קעיס'עס" ע"פ ייעוצם לבע"ד היכן להתדיין, הרי מתייצר עי"ז "נגיעה" להדיינים לזכות אותה הצד; מי שה"טוען" שלו כבר הכניס [או שבידו להכניס] לו יותר נידונים, והרי קימ"ל בטושו"ע (ז, י"ב. ול"ז, כ"א): דכל דבר שיש לו להדיין הנאה, אפילו כשהוא רק "בדרך רחוקה ונפלאה", כבר פוסל הדיין מלדון בדבר, וא"כ כש"כ וק"ו "נגיעה" שבדרך "קרובה" כ"כ. ועי' גמרא (סוטה, שם) משרבו אחר בצעם לבם הולך - רבו האומרים לרע טוב ולטוב רע - ורבו הוי הוי בעולם, משרבו מקבלני טובתך ומחזקני טובותיך - רבו איש הישר בעיניו יעשה - שפלים הוגבהו והגבוהים הושפלו, הי'. (ז), עי' מכילתא (שמות כ"ג, ז), מרכה"מ (שם, אות י"ג), ילי"ש (שם, שנ"ב), רמב"ם (שו"ת רע"ב, ושס"ה), ריטב"א (כ"ב ל"א, א), בזכות המיאון ב"טוענים", וכן פסקו להלכה ולמעשה ברדב"ז (ח"ב, תשנ"ג), [הובא בפת"ש (י"ז, ז)], כה"ק (קכ"ג, ט"ז), באר שרים (ח"ג, ל"א), ובודאי דהכי קימ"ל להלכה; שיש כח לכל בע"ד למאן מלהתדיין בנוכחות שום "טוענים" כלל ואף לא ב"פרטים". (ח), פשוט שהבע"ד אינם חייבין לשעבד עצמם עד זמן בלתי מוגבל, ותנאי כזה יש לה תוקף, עי' איתן האזרחי (ר), חבצה"ש (חו"מ י"ז), ד"ג (ס"ה, נ). (ט), כי הדיינים אינם חייבים לקבל עליהם אחריות טעות שבלא יודעין, [עי' טושו"ע (חו"מ י"ב, כ)], וכ"כ החו"ד בצוואתו (אות ז) [בס' נחלת יעקב]; שרק בתנאי זה ישבו לדין, [אבל פשוט, דז"א מועיל להכשיר עיוות הדין שבמזיד ח"ו, עי' משנה"ל (תניינא ח"ד, קס"ט), וקובץ שערי הלכות (גליון כ"ד)]. ופשוט, דלאחר שהבע"ד העניקו "מחילה" חזקה כזה להדיינים, לא נשאר להם שום אמתלא שימאנו מלהעניק להם זכותם ל"דין גמור" כנ"ל (אות א), רק אם רוצים להניח להם מקום ל"עוות את הדין" כפי היוצא לטובת עצמם וכנ"ל (שם ואות ו). (י), על הבע"ד ליזהר מאוד, שלא יחתמו על שום נוסח "ארביטרעישן" בלשון ענגליש - זולת על הנוסח שמעל"ד, כדי שלא יתבטלו כל כח התנאים שבכאן.

נעשה כהלכה ע"פ ספר משפטים כהלכתם (על הלכות דיינים), והופץ ע"י בד"ץ "שער המשפט" - סניף "שמרו משפט" בהסכמת גדולי הרבנים. להוציאו מ"פנקס בית דיך": (718) 874 - 0082 \ (800) 789 - 9037 [מסמך # 13], להסברה לכל הנוגע לזה - אפשר להתקשר ל"לשכת הבי"ד": (845) 425 - 9708